

Ὁ δὲ Φρειδερίκος ἐν μέσῳ τῶν τῶν ψυχικῶν συγκινήσεων, ἂν καὶ εἶχε τριάκονταχιλιάδας φράγκων εἰς τὸ πεπαλαιωμένον χαρτοφυλάκιόν του, ὅπου ἄλλοτε ἐρύλαττε μόνον τὸ διαβατήριόν του, ἀλλὰ δὲν εἶχε πραγματοποιήσει ἀκόμη, καὶ διὰ ταῦτα μύρια φαντασίαι ἀνέρχοντο ἀπὸ τοῦ κενοῦ τοῦ στομάχου εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, δι' οὗ καταβορβόρηται αἱ τῶν αἰφνιδιαίων μεταβολῶν τῆς τύχης του, καὶ αἱ βροχιδὸν ἐπιβλοῦσαι εὐτυχίαι ἰκτεῖναι. Τραφεὶς μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν μύθων τοῦ Ὀσμάνου, καὶ πρᾶληπτικός ὡς πᾶς νέος Γερμανός, ὅστις ἔχει ζωηρὰ φαντασίαν, ἐπίστευσε σχεδὸν πραγματικῶς ὅτι εἰς μαγίαν ὤρσειε τὴν νέαν του τύχην. Καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἤρχισεν ἀπ' ἧς στιγμῆς ἀπέκτησε κατὰ παράδοξον συγκυρίαν τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον, ἤρχισεν νὰ σκεπτήται ἂν ἄραγε δὲν εἶναι αὐτὸ ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομώντος. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρεδεχθὲν αὐτὴν τὴν ἰδέαν, καὶ τὴν ἐπίστευσεν ἐντελέστατα, καὶ ἔκτοτε ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν τῷ ἐφαινόμηντο φυσικὰ καὶ εὐεξήγητα πλέον, καὶ ἂν ὅλοι αἱ θεσπεῖοι τοῦ κόσμου τῷ ἐπροσφέροντο δὲν εἶδεν τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον δι' αὐτοῦ, διότι εἶχε τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ τύχη του ἀπ' αὐτοῦ ἐξηρτάτο.

— Νὰ ἰδῶμεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἂν τὸ δακτυλίδιον τοῦτο εἶναι τῷ ὄντι ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομώντος, καὶ ἂν ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐκπλήρῃ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου, θέλω ἀπᾶς νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ γέῦμα τοῦ πρίγκιπος τῆς Μαρίας καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν της.

Ἀλλὰ θὰ θαυματουργήσῃ τῷ ὄντι τὸ δακτυλίδιον τοῦ Σολομώντος; Ἡ πίστις του εἰς αὐτὸ δὲν ἦτον ἀκόμη τόσον στερεὰ, ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνηται ἀναγωνίως δισταγμούς καὶ ἀνυπομονησίαν μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος· οὐχ ἦττον ὁμῶς ἐστολίσθη μὲθ' ὅσης ἐνεδέχετο περισσοτέρας φροντίδος, ὥστε ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου ὅπου εἶχε καταλύσει, οὐδεὶς ἤθελεν ἀναγνωρίσει τὸν πτωχὸν καὶ ταλαίπωρον ἐκεῖνον πένητα τῆς πρωίας, βλέπων τὸν ἀκαῖον αὐτὸν νεανίαν, μὲ τὴν ἐνθὺν, χαριέντως βροστρυχίζουσαν κόμην του, τὸ εὐκαμπτον καὶ εὐγενὲς τοῦ ἀνάστημα, τὸ παιδρὸν πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ἐπέλαμπεν εὐτυχία. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πρίγκιπος, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἐσπευσαν πρὸς αὐτόν, ὅλοι τῷ ἔτεινον τὰ χεῖρας, ὅλοι τὸν συνέχαιρον. Ὁ Φρειδερίκος ὁμῶς ἐμείνεν ὅλος κατατεθορβημένος, διότι πλησίον τῆς ἐστίας εἶδε τὴν Μαρίαν καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν της· καὶ μετ' αὐτῶν τὸν Φρίτζ Μάϋερ, τὸν φίλον του ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, τὸν μόνον εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὰ πρὸς τὴν Μαρίαν αἰσθημάτων, τὸν Φρίτζ Μάϋερ, σοφὸν ἀρχαιολόγον, δι' οὗ εἶχεν ἀρῆται, καὶ ἐνόμιζεν ἀκόμη ἡττολογεῖν εἰς τὰ βᾶθη τῆς Γερμανίας.

Οἱ δύο φίλοι ἔλαβον ὁ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου, καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς ἓν παράθυρον ὅπως ὁμιλήσωσι πλέον ἀνέτως.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μάϋερ πρὸς τὸν Φρειδερίκον, ἰδοὺ ἐγίνες μέγας ζωγράφος, ἰδοὺ ἐπλούτησας, ἰδοὺ ὅλοι σου αἱ εὐχαὶ ἐπληρώθησαν· διότι αὐρίον, ἀπόψε ἂν θέλῃς, ἡμπορεῖς ν' ἀρραβωνισθῇς τὴν Μα-

ρίαν. Εἶπα εἰς τὴν μητέρα της ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, καὶ μετὰ δάκρυα χαρᾶς ἐδέχθη τὴν εἰδήσιν ταύτην. Ὁ Φρειδερίκος, εἶπεν, ἀπέκτησε φήμην ἣτις θέλει ἀντηχήσῃ ἐφ' ὅλης τῆς Γερμανίας· μετ' ἀγαλλιᾶσεως τὸν θεχόμενόν ὡς υἱόν μου, ὅταν φέρῃ εἰς τὴν Μαρίαν μου τὴν δόξαν μετὰ τῆς εὐτυχίας.

— ὦ! ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομώντος! ἀνέκραξεν ὁ Φρειδερίκος.

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Μάϋερ ἐμφροντис, φοβούμενος μὴ ὁ φίλος του ἀπὸ ὑπερβολῆς χαρᾶς παρεφρόνησεν.

Ἀλλ' αὐτὸς τῷ ἐβίβη τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον, καὶ τῷ εἶπεν ὁποῖαν πρόληψιν συνέλαβε περὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τύχης του, καὶ ποῖον ἀρχαιολογικὸν τυμπέρασμα ἐξήγαγεν ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν του.

Ὁ δὲ Μάϋερ, λαβὼν τὸ δακτυλίδιον καὶ θεωρήσας αὐτὸ προσεκτικῶς, τῷ τὸ ἀπέδωκε μειδιῶν.

— Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, φίλε, τῷ εἶπε, δὲν εἶναι τοῦ Σολομώντος. Εἶναι ἀρχαιοτῆς νέας κατασκευῆς, ἐξ ἐκείνων δι' ὧν ὑπεύθυνος κερδοσκοπία ἀπατᾷ τῶν ἀρχαιοφίλων τὸν ζῆλον. Πολλάκις, ὅταν δὲν φωτίζῃ αὐτὸν ἀληθὴς μάθητις.

— Λυποῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος· διότι ἐνόμιζον ὅτι ἀνεκάλυψα εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ τὸ μυστήριον τῆς αἰφνιδιαίας μεταβολῆς τῆς τύχης μου.

— Τὸ μυστήριον τῆς μεταβολῆς τῆς τύχης σου, εἶπεν ὁ Μάϋερ λαμβάνων αὐτόν ἐκ τῆς χειρὸς, συνίσταται εἰς ἄλλην δύναμιν ἀνωτέραν τῆς τοῦ δακτυλίου τοῦ Σολομώντος, εἰς τὴν δύναμιν τῆς μεγαλοφυΐας σου.

Καὶ φέρων αὐτόν πρὸς τὴν μητέρα τῆς Μαρίας,

— Κυρία, τῇ εἶπε, τὸν δεῦρεθε ὡς υἱόν σας.

Αὕτη δὲ, σπαρασσάσα πρὸς τὴν θυγατέρα της,

— Μαρία, τῇ εἶπεν, ἀκούεις τί μ' ἐρωτοῦν; ἂν θελωμαι τὸν Φρειδερίκον ὡς υἱόν μου.

Ἡ Μαρία τότε ἐρρίθη εἰς τὰς ἀγκάδας τῆς μητρὸς της· καὶ ἔδωκε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Φρειδερίκον, ὅστις τὴν ἐρίληψε.

Τῇ δ' ἐπαύριον ὁ Φρειδερίκος ἐλθὼν πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς αἰγυπτιακῆς συλλογῆς τοῦ Λούβρου, τῷ ἀπέδωκε τὸν ὑποτιθέμενον ἀρχαῖον δακτύλιον, ὅστις μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας κατετέθη εἰς τὴν ἀρχαίαν του θέσιν, καὶ ὁ θέλων δύναται νὰ τὸν ἰδῇ ὑπ' ἀρ. . .

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ Κύριος Ἀσώπιος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων — ἐννοεῖ δὲ τῶν ἀρχαίων, — ἀναφέρει καὶ τὴν νέαν κοίτην τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μόνον ὅπως ῥίψῃ κατ' αὐτῆς τὴν μέλαιναν ψήφον. Ὅλοι οἱ νεώτεροι ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος εἰσὶν, ὡς ἐξαμβλώματα, ἀξιοὶ τοῦ Κεάδα· ἓνα δὲ μόνον ἐξαιρεῖ τοῦ γενικοῦ ὁστρακισμοῦ, εἰς ἓνα μόνον παραχωρεῖ τὴν εἰλικωνιάδα θάφην, καὶ οὗτος εἶναι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ ποίημά του, τὰ δημοτικὰ ἄσματα. Τὰ καθ' ἡμᾶς, προθυμότεροι εἰς τὸν ἑπαινον ἢ εἰς τὸν ψόγον, διατάζομεν, τὸ ὁμολογοῦμεν, νὰ παραδεχθῶμεν καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἑκτασιν τὸ πρῶ-

τον μέρος τῆς κρίσεως ταύτης, καὶ πρὶν γράψωμεν τὸ ὄστρακον, θέλομεν νὰ ἡξεύρωμεν κατὰ τίνας τὸ γράφομεν, καὶ καὶ ν' ἀναγνώσωμεν τὰ ποιήματα ἃ καταδικάζομεν, ἣν δικαιοσύνη φοβούμεθα ὅτι ὁ σοφὸς κριτικὸς πολλάκις δὲν ἀπέδωκεν εἰς τοὺς νεωτέρους. Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ὅμως μέρος εἵμεθα μετ' αὐτοῦ συμφωνότατοι, καὶ μετὰ μεγίστης χαρᾶς εὐρόντες σπεύδομεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἐπόμενον δημοτικὸν ἄσμα, ἀνέκδοτον, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, μέχρι τοῦδε ἡ ἐπιπνεύουσα ποίησις, ἡ γοργότης τῆς κινήσεως, ἡ ἀρμονία τῆς στιγουργίας, ἡ χάρις τῆς γλώττης, ἥς οἱ διαλεκτικοὶ χρωματισμοὶ οὐδὲν ἔχουσι χυδαῖον καὶ ἀγενές, τῆς ἐκφράσεως τὸ νευρώδες, ἀναδεικνύουσι τὴν ὥραιαν ταύτην σύνθεσιν τοῦ λαοῦ, ἥτις ἔχει προσέτι τὸ σπάνιον εἰς τὰ λοιπὰ δημοτικὰ ἄσματα πλεονέκτημα, ὅτι περιετώθη πλήρης, κατὰ πάντα λόγον ἀξίαν τοῦ θαυμασμοῦ ὃν ὁ πεπαιδευμένος καθηγητὴς ἐκφράζει ὑπὲρ τῆς τάξεως ταύτης τῶν ποιητικῶν προϊόντων. Μὴ θέλοντες ν' ἀναβάλωμεν τὴν δημοσίευσίν του, ἐπιφυλαττόμεθα νὰ ἐρευνήσωμεν ἄλλοτε εἰ, ποίαν ἐποχὴν τῆς ἱστορίας ἀναφέρεται, καὶ πόσῃς ἀρχαιότητος εἶναι.

ΤΟΥ ΓΕΡΟΜΟΥΡΤΟΥ Ἡ ΚΟΡΗ.

Τοῦ Γερομούτου ἐστείλανε φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι, καὶ τὸ διαβάζει ὁ χότζας τοῦ καὶ ὁ Γερομούρτος κλαίγει.

«Σ' ἐμένα, Βουλγαρίας Σπαχῆ, σ' ἐμένα Γερομούρτο·
«Ζώσου τὸ διμισκί σπαθὶ καὶ σέλλωσ' τ' ἄλογό σου,
«Καὶ σύ·ε νάδρῃς τὸν Πασιᾶ, τὸν πρῶτο τὸ Βεζύρη
«Ποῦ πολεμάει τὸ Μόσκοβο σῆς Ἀδριανέσ τὸν κάμπο.»
«Ὁ Γερομούρτος τάκουτε, βαρεῖά τοῦ ἐκακοφάνη
Μιὰν κόρην εἶχε λιγερὴ τοῦ γιοῦ τοῦ θυγατέρα,
Τοῦ γιοῦ τοῦ τοῦ μονάκριβου ποῦ σκότωσαν οἱ κλέ-

φταις·
Γραμμένα εἶχε σὸ πρόσωπο τ' ἀπρίλλη τὰ λουλούδια,
Δροσάτη ἄν τὴν ἀνοιξί. ὕψηλ' ἄν κυπαρίσσι.

«Τί ἔχεις, παπποῦ, καὶ θλίβεσαι καὶ κλαῖς φαρμακω-

μένα;
«Μὴν ἦλθαν κλέφταις σὰ χωριά καὶ σ' ἔκαψαν τὰ σπήτια,

«Ἡ ὁ μαῦρός σου μὴ ἀρρώστησεν ὁ πολυαγαπημένος;
—«Δὲν ἦλθαν κλέφταις σὰ χωριά, δὲν μ' ἔκαψαν τὰ σπήτια,

«Καὶ ὁ μαῦρος δὲν μοῦ ἀρρώστησεν ὁ πολυαγαπημένος·
«Μοῦ ἐστείλανε μιὰ προσαγῆ, φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι,
«Μοῦ λέν νὰ ζώσω τὸ σπαθί, τὸ μαῦρο νὰ σελλώσω,
«Νὰ πάγω νάδρω τὸν Πασιᾶ, τὸν πρῶτο τὸ Βεζύρη,
«Ποῦ πολεμάει τὸ Μόσκοβο σῆς Ἀδριανέσ τὸν κάμπο,
«Καὶ ἐγὼ εἶμι γέρος, κόρη μου, γέρος καὶ παθια-

σμένος,
«Δὲν ἔχω χέρια γιὰ σπαθί, καὶ πλάταις γιὰ τὸ μαῦρο.»
—«Εἰ γὰρ γιὰ σένα ζώνουμαι, παπποῦ, τὸ διμισκί σου,
«Τὸ ἀκριβοταγισμένο σου ἐγὼ καθάλλικεύω,
«Δόσμου τοῦ γιοῦ σου τάρματα καὶ τὰ χρυσὰ τσα-

πράζια,
«Ταῖς καπνισαῖς πιτσόλαις του, τὸ βροντερό τουφέκι.»

Καὶ σὸν Πασιᾶ, σὴν Ἀδριανέ ἐπῆγε ἄρματωμένη,
Ἀρματωμένη ἄν τοὺς νηούς, ἄν τ' ἄξια παλληκάρια.
Ἐκεῖ ποῦ ἡ κόρη ἐδιάβαινε παραμερούταν ὅλοι·

«Χαρὰ σὸ νηὸν, ἐλέγανε, τὸ γυιὸ τοῦ Γερομούρτου,
Πόχει τὸ μαῦρο γλήγορο, καὶ τ' ἄρματα ἀσημένια!»

Τὸν μαῦρον εἶχε γλήγορο, τὸ χέρι ἀστροπελέκι.
Πασιᾶ τὴν κόρην ἐκάμανε σὸν πόλεμο τὸν πρῶτο,
Στὸν πόλεμο τὸ δεύτερο ἐγίνηκε Βεζύρης·

Κἀνείς δὲν τὴν ἐγνώριζε τὴν ἀνδρειωμένην κόρην.

Ὁ γυιὸς τοῦ Καπιτάνπασια δὲν τρώγει, δὲν κοιμάται,
Πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ καὶ τὴν ξεπροβδάει·

«Ἀφέντη μου, πατέρα μου, τῆς θάλασσας ἀφέντη·
«Φοβοῦμαι καὶ ὁ Βεζύρης μας δὲν εἶναι ἐκεῖός ποῦ

δείχνει,
«Γιατὶ ἔχει πάτημα ἐλαφρὸ καὶ πρόσωπο δροσάτο·
«Σὰν νάχω κάτι μέτα μου, μοῦ λέει πῶς εἶναι κόρη.»

—«Ὁμέρη μου, λεβέντη μου, βλασάρι τῆς καρδιάς
μου,
«Ἐπὶ ἔχεις κάτι μέσα σου ποῦ μοιάζει ἄν ἀγάπη.

«Ἐβγα μὲ τὸν Βεζύρη σου νὰ ρίξετε τὴν πέτρα,
«Ἄν σὲ διαβῇ, καλέψετε σὰ τρυφερά τὰ χόρτα·

«Μ' ἂν διῇς τὰ χόρτα καὶ σρωθοῦν ἀπὸ τὸ πείσιμό του,
«Σύρτε νὰ κολυμῆσετε σὸ δροσερὸ ποτάμι.»

Ῥίχνουν τὴν πέτρα, ἡ λιγερὴ μακρύτερα τὴ ρίχνει,
Παλεύουνε, καὶ ἡ λιγερὴ τῆς γῆς τὰ χόρτα στρώνει.

Ἐπῆγαν σὸ κολύμβημα, σὸ δροσερὸ ποτάμι,
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐξεθλύκωναν τὰ δλόχρυσα γελέκια,

Ἀρματωμένος ἔφθασε τρεχάτος καθαλάρης.
«Κακοὶ γειτόνοι ἐπάτησαν τὰ σπήτια τοῦ παπποῦ σου,

«Καὶ χίλιοι ἐδῶ καὶ χίλιοι ἐκεῖ, ἑφτά χιλιάδες ὅλοι
«Ἀρπάζουν γίδοπρόβατα καὶ καίγουν τὰ χωριά του,

«Ὁ Γερομούρτος πολεμᾷ σὸ κάστρο τοῦ κλεισμένου.»
Ἀρπάζει ἡ κόρη τὸ σπαθί, σὸν μαῦρον ἀνεδαίνει,

Κι' ὁ ἀγέρας εἰς τὴν πλάτη τῆς χρυσὰ μαλλιά ἀνεμίζει,
Ὁ γλήγορ' ἄν ἀτραπὴ διαβαίνει τὸ ποτάμι,

Καὶ τὸν Ὁμέρη χαιρετᾷ γερνώντας τὸ κεφάλι.
«Σ' ἐνίκησα σὸ πῆλεμμα, σ' ἐνίκησα σὴν πέτρα,

«Μὰ σὸ ποτάμι, Ὁμέρη μου, ...εἰπὲς πῶς ὠνειρεύθης.»
Κενταίει τὸν μαῦρο στὴν κοιλιά καὶ χάνεται σὴ σκόνι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ, ἡ-
τοι κεφαλαίων ἠθικῶν συλλογὴ πρὸς τὸ εὐδαιμόνως
ζῆν. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ. Ἐκ Ἀθήναις,
τύποις καὶ ἀναλώμασι Σ. Κ. Βλαστοῦ, 1850. (τί-
μάται λεπ. 40).

Τέσσαρας μεταφράσεις γνωρίζομεν ἄχρι τῆς σή-
μερον τοῦ ἀγγελλομένου βιβλίου· πρῶ-
την τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἐν Βιέννῃ ἐκδοθεῖσαν τὸ 1782, ὑπὸ τὴν ἐ-
πιγραφὴν ὁ Ἰνδὸς Φιλόσοφος· δευτέραν τὴν ἐκ τῆς
Ῥωσικῆς ἐν Μόσχᾳ συνεκδοθεῖσαν τὸ 1802 μετὰ
τῆς ἠθικῆς τοῦ Κάμπε, ὑπὸ Σπυρίδωνος Δεστούνη
Κεφαλήνος, ὑπὸ τὸν τίτλον Οἰκονομία τῆς πολιτικῆς
ζωῆς· τρίτην, τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἐν Κωνσταντινου-
πόλει τὸ 1849 γενομένην, ὑπὸ τὸν τίτλον, Κομφινύ-
κιος, ἡ τέχνη τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὑπὸ τοῦ Κ. Ι.